

UN MES D'UNA SOLA GLOPADA

SÍLVIA MANZANA

Quatre llunes, un instant

Ed. Columna

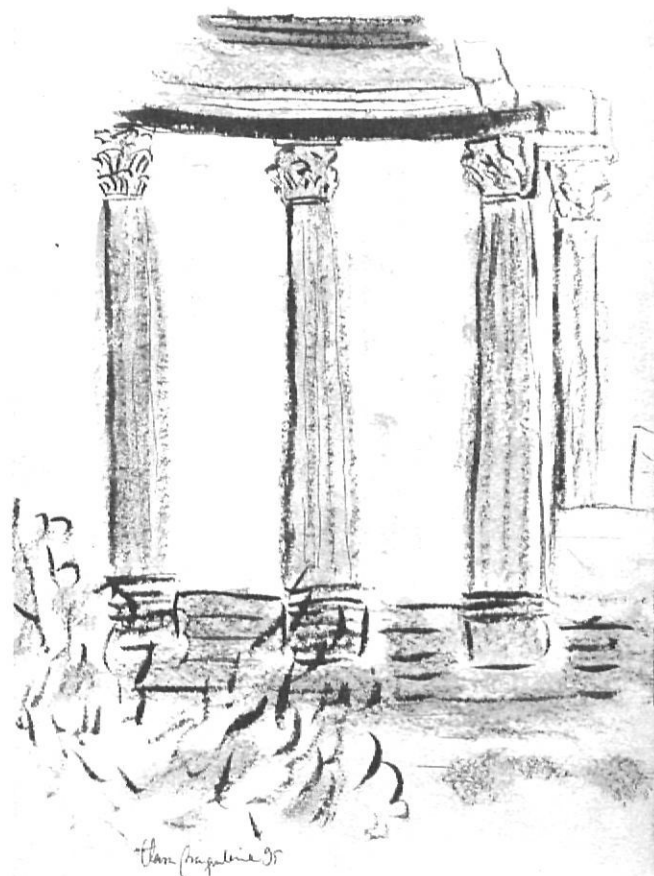
Barcelona, 1994, 178 pàgines.

El ninu-ninu, ninu-ninu... de *La dimensió desconeguda* es menjava el televisor mentre, dins de casa mateix, una colla de miralls sense reflex perseguïen una noia fins a l'ordinador on solia escriure les seves històries. Ella, l'escriptora, es protegia (ho intentava!) enganxant-se a la pantalla de cristall líquid de color verd, convertida en un lleu polsim imperceptible que l'hauria d'allunyar d'aquest món per sempre més i submergir-la, tanmateix, en un dels porus elàstics de la pell no menys elàstica de Newt Shuttle quan era engolit per un desaigüe del desert...

Aquesta és una de les coses que algun dia (vés amb compte!) podria passar a la Sílvia Manzana, una gironina del 57, qualsevol dia de qualsevol primavera de qualsevol any qualsevol. I és que els deu contes que formen *Quatre llunes, un instant* remetien de seguida a les *Històries imprevistes*, l'oblidada sèrie anglesa que algun dia va oferir TV3; a *La dimensió desconeguda*, segurament la sèrie amb la banda sonora més coneguda i versionada de la música popular internacional (de Manhattan Transfer a Kitsch); o a una altra sèrie-pel·lícula-sèrie, *Star Trek*... Perquè l'instant, llarg o breu, tant se val, durant el qual passa un mes sencer (quatre llunes) s'inscriu cinematogràficament en la tradició literària del més pur estil Ray Bradbury (el de *Les cròniques marcianes* i *L'home il·lustrat*). 10 històries-10 cinematogràfiques (amb William Hurt inclòs) i cosmopolites (Girona, a «La cadena»; Cannes, a «Fan»; New York, a «Pròxima parada, segle XXI»...) on Sílvia Manzana transforma en insòlites situacions ben quotidianes, com mirar-se al mirall («Miralls») o clavar fotos als taulers d'anuncis, situació ben poc agradable, aquesta darrera, si tu ets la foto, com a «Vida meva».

Per altra banda, cosa gens corrent pel que fa a la literatura catalana, l'autora deixa constància de la seva preocupació per temes com el medi ambient, amb una visió no per apocalíptica poc lúcida sobre l'escalfament de la Terra i el creixement del mar que això comporta a causa de la desaparició dels pols (a «Pròxima parada, segle XXI»). O la metàfora sobre els prejudicis de les illes que són tot un món i els mons que són tota una illa a «Amb l'aire xiulant a les orelles», que traspua una sensibilitat poc freqüent convertida en subtil crítica social.

El cas és que, com a lectora-lectriu (lectora-intèrpret), penso que el llibre de Sílvia Manzana mereix un lloc en la literatura

UNIVERSAL contemporània. De fet, sóc del parer que, aquests contes editats en anglès (i amb el corresponent suport promocional, esclar) serien un best-seller a Boston, per dir alguna ciutat prou freda i prou cosmopolita, i prou llunyana... els habitants de la qual sens dubte acollirien molt bé aquestes narracions.

Tot i així, *Quatre llunes, un instant* ja n'és un, de best-seller, un de petitet, però, comparat amb el que podria ser: la primera edició s'ha gairebé acabat en tres mesos i el llibre es troba tècnicament exhaurit, la qual cosa vol dir que només en queden els exemplars que restin als prestatges de les llibreries. Jo de vosaltres m'afanyaria per si de cas...

Bel Bosch